

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, ve věci

žalobce: **TRAFICON INVEST s.r.o.**, IČ 25489917
sídlem České mládeže 1096, 460 06 Liberec
zastoupeného advokátkou Mgr. Markétou Španihelovou
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, č.j. 51224-2/2018-900000-317

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal soudu dne 7. 12. 2018 žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj č.j. 34835-5/2018-590000-12 ze dne 1. 8. 2018 ve věci přestupku tak, že žalobci byla dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb (dále jen „zákon o evidenci tržeb“) uložena pokuta ve výši 8.000 Kč (pokuta snížena z původní částky 15.000 Kč uložené orgánem I. stupně) a tím došlo rovněž ke změně prvostupňového rozhodnutí v tom, že pokuta a náklady řízení se určují ve výši 9.000 Kč (v rozhodnutí orgánu prvního stupně původně ve výši 16.000 Kč).

II. Podstata věci

2. Shora označeného přestupku se žalobce měl dle správních orgánů dopustit tím, že při kontrole dne 21. 5. 2018 v 8:57 hodin při uskutečnění evidované tržby ve výši 15 Kč spočívající v prodeji zapalovače v provozovně označené „TRAFIKA“ na adrese Nádražní 165, 563 01 Lanškroun nevystavil účtenku tomu, od koho tato evidovaná tržba plynula, čímž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb. Za žalobce v daném případě vystupovala v pozici prodávajícího a obsluhujícího zákazníka paní A. V. Správní orgán prvního stupně přestupkové provinění posoudil a vyhodnotil, stanovil pokutu ve výši 15.000 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení 1.000 Kč.

3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že nedošlo k porušení zákonem chráněného zájmu, neboť daňová povinnost byla splněna, tržba byla bezprostředně zaevidována. Úvaha žalovaného o možném budoucím stornování tržby není na místě. Obsluhující osoba paní V. navíc účtenku vytiskla, pouze ji umístila do odpadkového koše namísto postupu předpokládaného zákonem. Namítal nízkou míru společenské škodlivosti jednání s odkazem na nenaplnění materiální stránky přestupku. Nesouhlasí s výkladem zákonného sousloví „vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne“ jak je provedl správní orgán, neboť z něho neplyne, že účtenka má být fyzicky poskytnuta zákazníkovi na výdejním místě. Rovněž namítá svoji neodpovědnost za přestupek, neboť kupujícího obsluhovala paní V., která jednala na vlastní odpovědnost a není zaměstnankyní žalobce. Pokutu označil za nepřiměřeně vysokou výši realizovaného nákupu.

4. Žalovaný odvolací námitky žalobce posoudil, odmítl je a odůvodnil, proč v základu i v určení odpovědnosti žalobce s rozhodnutím orgánu I. stupně souhlasí. Ohledně výše pokuty provedl vlastní bližší posouzení stanovení její výše. Uvedl, že žalobce se dopustil toliko přestupku dle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb a nikoli též přestupku dle písm. a) citovaného ustanovení (spočívá v neodeslání datové zprávy údaje o evidované tržbě správci daně), za což bývá v souladu běžnou výší stanovena pokuta v částce 15.000 Kč. Horní hranice činí 500.000 Kč, avšak ani nižší pokuta 5.000 Kč rovněž není na místě, neboť žalobce se obdobného přestupku dopustil v minulosti opakovaně.

III. Shrnutí žaloby

5. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. V žalobě namítá, že daňovou povinnost splnil, daň zaevidoval a uhradil. Obsluhující osoba, paní A. V. účtenku vytiskla, avšak namísto předání kupujícímu ji vhodila do odpadkového koše. (i) Tím žalobce fakticky směřuje k prvnímu okruhu námitek, který spatřuje v nenaplnění materiální stránky přestupku. S tím současně namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, že k naplnění materiální stránky přestupku došlo, neboť dle textu jeho rozhodnutí byla naplněna stránka formální a porušení povinnosti s sebou tak přináší i určitou společenskou škodlivost. Při kontrole byla účtenka následně předložena a byl vytištěn i duplikát. Daň byla zaevidována i uhrazena, pochybení bylo pouze v tom, že účtenka nebyla umístěna na výdejní místo. (ii) V druhém okruhu námitek vysvětluje, že zákon [§ 29 odst. 1 písm. b)] porušen nebyl, neboť ten stanoví povinnost vystavit účtenku, k čemuž došlo. Účtenka totiž byla vytištěna. Pokud žalovaný i orgán prvního stupně trvají na tom, že měla být fyzicky poskytnuta zákazníkovi, nejedná se o výklad zákona správný. (iii) V třetím okruhu námitek žalobce odmítá svoji odpovědnost za přestupek, neboť vytýkaného jednání se dopustila paní A. V., která není jeho zaměstnankyní. Mezi žalobcem a touto osobou byla uzavřena franchisingová smlouva, dle které paní V. jedná na svoji odpovědnost jako samostatná podnikatelka. (iv) Čtvrtým okruhem námitek je poukaz na liberační důvody dle zákona č. 250/2016 Sb. když žalobce poukazuje nato, že vynaložil veškeré možné úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku bylo zabráněno. Provozovna trafiky byla vybavena potřebným zařízením (pokladnou a tiskárnou) a ve smlouvě sjednal s paní V. její povinnost řádné elektronické evidence tržeb („EET“).

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Žalobní námítky žalobce odmítl s tím, že převážnou část z nich vypořádal již v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

9. Jak již bylo shora uvedeno, žalobní námítky jsou z podstatné části opakováním námitek odvolacích vypořádaných ve správním řízení. Rozhodnutí orgánu I. stupně a žalovaného jako orgánu odvolacího tvoří jeden celek. Pro soudní přezkum je proto podstatné, jak se s obdobnými odvolacími námítkami vypořádal žalovaný. Soudní přezkum správního rozhodnutí totiž není pokračováním správního řízení a není další přezkumnou instancí. Soud proto může odkázat na odůvodnění odvolacího orgánu, pokud toto nese veškeré znaky a náležitosti odvolacího rozhodnutí a přitom vyčerpává objasnění vyvrácených odvolacích důvodů žalobce.

10. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví a tedy i činnosti správních soudů je tedy třeba obecně vyjasnit následující. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby.

Soud (zde míněno ESLP) pak přezkoumává právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

11. V daném řízení týkajícím se shora uvedeného žalobce soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce.

12. Z předložené žaloby, napadeného rozhodnutí a též z vyjádření žalovaného se podává, že mezi účastníky nevznikl rozpor ohledně skutkové stránky věci, tj. rozpor ohledně průběhu a zjištění v rámci kontrolního nákupu u žalobce. Soud proto nepovažuje za podstatné opakovat skutkové okolnosti, jež jsou podloženy listinami ve správním spise. K popisu skutkového stavu je možné okázat na body 2. až 4. odůvodnění shora.

13. Podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně.

14. Podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.

15. Podle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb lze za přestupek uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) nebo b).

16. K námitce nenaplnění materiálních znaků přestupku soud uvádí, že tuto námitku jako nedůvodnou již dostatečným způsobem vyvrátil žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 4 a 5, na toto odůvodnění soud odkazuje. K tomu soud doplňuje (ve shodě s judikáty Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45), že jsou-li naplněny formální znaky přestupku, lze předpokládat naplnění určité míry společenské škodlivosti (tedy naplnění znaku materiální stránky), ledaže by byly zjištěny okolnosti neběžné a zároveň významné, jež by materiální znak přestupku vylučovaly. Správní orgán ani přes tuto obecnou premisu ale nemůže na zdůvodnění tohoto nedílného znaku přestupku rezignovat, je-li ze strany pachatele rozporován. Pokud prvostupňový správní orgán dovodil – a žalovaný se s jeho názorem ztotožnil – že materiální stránka spáchaného přestupku spočívá v tom, že v důsledku porušení povinnosti nejpozději při uskutečnění tržeb vystavit účtenky tomu, od koho plynou, došlo jednak k samotnému porušení povinností vyplývajících z předmětu a účelu zákona o evidenci tržeb, jednak byl ohrožen veřejný zájem na očekávání společnosti, aby kontrolou dodržování povinností stanovených zákonem by řádně zajištěna i ochrana fiskálních (ekonomických) zájmů státu, pak i zdejší soud shledává v tomto jednání naplnění materiální stránky nebezpečnosti jednání žalobce. Otázka výše částky pak není důvodem pro vyslovení závěru o absenci materiální stránky nebezpečnosti takového jednání. Nutno mít na zřeteli, že cílem elektronické evidence tržeb je účinný výběr daní a narovnání podnikatelského prostředí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16). Chráněna je tedy funkčnost celého hospodářského systému, nikoli jen fiskální zájem státu na vybrání daně v určité výši. Výše zde zaevidované částky je ale okolností, která by mohla mít význam pro úvahy o výši udělované sankce. Tato námitka tedy není důvodná.

17. Pokud se týče namítaného nesprávného výkladu ustanovení § 29 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb, tak i zde soud dává za pravdu žalovanému a odkazuje na jeho odůvodnění na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Zákon v uvedeném ustanovení stanoví „*povinnost vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne*“. Z uvedeného textu a účelu zákona popsanému shora, je možné dovodit zájem na tom, aby osoby realizující tržby účtenku vystavovaly automaticky pokaždé při realizované tržbě a nevyčkávaly reakci zákazníka. Účelem takto vystavené účtenky je motivační a preventivní funkce směřující k motivaci dodržování zákona, což soud považuje za správné. Rovněž výklad textu zákona z gramatického hlediska soud považuje za jednoznačný a stěží

umožňující výklad tak, jak jej nastiňuje žalobce. Slovní spojení „...vystavit účtenku tomu...“ podle soudu neumožní výklad takový, že postačí vytištění účtenky a v daném konkrétním případě ani to, že byla zákazníkovi dodatečně předložena po vyjmutí z odpadkového koše či že byl vystaven duplikát. Text zákona skutečně předpokládá, aby zákazník měl možnost s účtenkou bezprostředně po realizované tržně nakládat. Jak bylo popsáno shora, zájmem státu v dané věci není toliko plnění daňové povinnosti, nýbrž též narovnání podnikatelského prostředí.

18. Námitku neodpovědnosti žalobce za přestupek má soud rovněž za nedůvodnou. I zde je náležité odkázat na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalobce, a to konkrétně na stranách 5 a 6. Žalobce při závěru o odpovědnosti žalobce za přestupek vycházel z obsahu *Smlouvy o spolupráci při provozování prodejní sítě maloobchodních prodejen ze dne 12. 2. 2018*, ze které citoval příléhavá ujednání. Žalobce s osobou obsluhující v trafice, paní A. V. citovaného dne uzavřel nepojmenovanou smlouvu dle občanského zákoníku, ve které obsáhle na 14 stranách stanovili vzájemná práva a povinnosti (viz obsah správního spisu). Je pravdou tvrzení žalobce, že uvedená smlouva pod čl. I v bodě 4 (úvodní ustanovení) uvádí, že A. V. „je samostatným podnikatelským a právním subjektem s vlastní odpovědností“, avšak toto více či méně obecné a deklaratorní ustanovení smlouvy je třeba vykládat spolu s konkrétním obsahem smlouvy, jež vymezuje práva a povinnosti smluvních stran. Žalovaný tak správně a příléhavě poukázal na ustanovení z článku II. a III. smlouvy. V článku II bod 2 smlouvy je jednoznačně uvedeno, že vybavení prodejny je žalobcem přenecháno k užívání příjemci k výkonu jeho činnosti, v bodě 4 článku III. se uvádí, že „nedochází k převodu žádných vlastnických práv na příjemce. Veškeré věci, či zboží předávané příjemci jsou svěřenou pouze do správy a užívání k zajištění provozu a činnosti dle smlouvy...“. V čl. III, bodě 6 je stanoveno, že příjemce má povinnost uzavírat s kupujícími jménem a na účet poskytovatele (žalobce) kupní smlouvu na zboží umístěné v prodejně. Rovněž na vytištěné účtence je jako identifikovaná osoba uveden žalobce a paní A. V. je označena jako soba obsluhující. Takto popsané skutečnosti neumožňují přijmout jiný závěr o odpovědnosti žalobce (a nikoli snad paní A. V.), než učinil žalovaný. Paní A. V. nebyla zaměstnankyní žalobce, avšak její postavení dle sjednaného smluvního vztahu neumožňuje závěr, že by ona měla být dotčeným poplatníkem daně z příjmů s povinností evidence tržeb namísto žalobce (viz jeho povinnost dle § 3 zákona o evidenci tržeb).

19. Námitce naplnění liberačních důvodů § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nelze přisvědčit. Žalobce uvedl, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Uvedl, že vybavil trafiku elektronickou podkladnou a tiskárnou a dále sjednal s A. V. její povinnost řádné evidence tržeb EET.

20. Ve spojení „vynaložení veškerého úsilí“ je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky dle zákona o evidenci tržeb, či dle jiných závazných předpisů. Pokud žalobce zakoupil a provozovnu vybavil tiskárnou a pokladnou, naplnit toliko předpoklady stanovené zákonem k tomu, aby mohl plnit povinnosti jím uložené. Sjednání smluvní povinnosti s A. V. plyne z toho, že tato osoba vystupovala jako prodávající jménem žalobce a žalobce krom mnoha dalších práv a povinností smluvních stran upravil i

tuto záležitost. Pokud byl žalobce sankcionován za to, že účtenka nebyla vystavena kupujícímu, nemůže se tímto zprostit objektivní odpovědnosti za její nevydání. Žalobcem uvedené skutečnosti nelze označit za „vynaložení veškerého úsilí“ ve smyslu shora uvedeného nadstandardu vykonat něco více. Není povinností soudu uvádět, jaké konkrétní úsilí mělo být vynaloženo za účelem zproštění odpovědnosti. Nicméně v dané konkrétní věci lze poukázat na to, že úsilí žalobce by muselo být při nastavené smluvní spolupráci skutečně zvýšené, neboť žalobce sjednal takové podmínky výkonu činnosti pro prodávající A. V., které fakticky znamenaly výlučnou přičitatelnost jejího jednání právě žalobci. Účtenka však nebyla vydána zákazníkovi právě proto, že tato osoba ji vhodila do odpadkového koše. Nemuselo se tak jednat o záměrné jednání (mohlo být odůvodněno např. spěchem), avšak jednalo se o jednání závisající na její vůli, což téměř vylučuje přijetí závěru o vynaložení veškerého úsilí.

21. Nad rámec odůvodnění soud uvádí, že žalobce v žalobě na rozdíl od správního řízení neargumentoval proti výši uložené sankce. Snížení pokuty v žalobě nenavrhoval. Žalovaný ve svém rozhodnutí pokutu snížil a nové nižší stanovení výše odůvodnil, přičemž připomněl opakované porušení zákona o evidenci tržeb žalobcem. Soud nemá k postupu žalovaného námitek. Je si vědom toho, že žalovaný patrně provozuje více nezávislých provozoven prodeje drobného zboží, včetně tisku, známek atd., což může zapříčinit situace jako je nyní projednávána. Jedná se však o žalobcem zvolený podnikatelský model, ze kterého patrně čerpá zisk a musí být současně připraven nést odpovídající míru odpovědnosti.

22. S ohledem na shora uvedené soud žalobu za důvodnou nepovažuje, neboť žalobce na svých právech zkrácen postupem žalovaného nikterak nebyl. K porušení zákonů ze strany správních orgánů, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek, nedošlo. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 24. července 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu